

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EUK

26. maj 2005

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Udenrigsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 178 - 247 af 23. maj 2005 (ad L 137).

UDENRIGSMINISTERIET
Nordgruppen

EUP j.nr. 400.A.2-10-1
Den 26. maj 2005

Svar på Folketingets Europaudvalgs spørgsmål ad L 137 af 23. maj 2005

Spørgsmål 242:

”Ministeren bedes redegøre for retstilstanden på området for tjenesteydelser i lyset af dommen Müller-Fauré (C-385/99), sammenholdt med, at Udenrigsministeriet i svar på spørgsmål 26 fastslår, at uddannelse ikke er en tjenesteydelse i det omfang den er offentlig finansieret?”

Svar:

Som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. 26 er undervisning i EU-medlemsstaternes nationale uddannelsessystemer, der finansieres over de offentlige budgetter, hverken varer eller tjenesteydelser i traktatens forstand. Undervisning i erhvervsmæssigt øjemed, der udføres mod betaling, som afkræves de studerende, er derimod tjenesteydelser i traktatens forstand. Som EU-Domstolen fastslog i Humbel-sagen, sag C-263/86, findes det væsentligste kendetegn ved betalingen i det forhold, at den udgør det økonomiske modstykke til tjenesteydelsen, hvilket modstykke normalt fastlægges i forholdet mellem den, der præsterer tjenesteydelsen, og den, der modtager den. I Humbel-sagen udtalte EU-Domstolen, at dette særlige kendetegn ikke foreligger med hensyn til undervisning i det nationale uddannelsessystem. Dels gælder det at staten, idet den organiserer og driver et sådant system, ikke herved vil drive virksomhed mod betaling, men varetage sine opgaver over for befolkningen på det sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige område. Dels finansieres dette system i almindelighed over det offentlige budget, ikke af eleverne eller deres forældre. EU-Domstolen tilføjede, at den nærmere beskaffenhed af denne aktivitet ikke kan påvirkes af, at eleverne eller deres forældre undertiden er forpligtet til at betale afgifter eller skolepenge som delvis bidrag til udgifterne til driften af dette system. Denne retsstilling er bekræftet i Wirth-sagen, sag C-109/92, hvor EU-Domstolen udtalte, at disse betragtninger også gælder for undervisningen ved en højere læreanstalt, som i det væsentlige finansieres ved hjælp af offentlige midler.

Müller-Fauré-sagen, sag C-385/99, og den tidligere Peerbooms-sag, sag C-157/99, der i modsætning til Humbel-sagen og Wirth-sagen drejer sig om sundhedsydelser (lægebehandling), fastslog EU-Domstolen ligeledes, at der var tale om tjenesteydelser, fordi de pågældende patienter direkte betalte for deres behandling. EU-Domstolen tilføjede, at det forhold, at de pågældende kunne have modtaget behandlingen uden betaling i hjemstaten, intet ændrede derved.